

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Oprin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 224. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm11330.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Nu vel! af Budet jeg hendreves,
Og skyndedes end mer til blodig Hevn
Ved Mindet om den Spot, jeg maatte lide
Paa Vallands Sletter, da min Hær nedsank
Som skøre Aks for Seglens hvasse Eg.
Forgæves bød Man Guld og vide Egne,
Forgæves bøiede sig Keiserstadens Knæ,
Forgæves lød fra Muren Kvindeskrig,
Og for min Fod ydmygelige Bønner;
Naar Havets Bølger rulle voldsom frem,
Ei Dæmning standser dem, de stilles ei
Af Olien, som ikkun Floden glatter
Et Øieblik; kun Den, som eier Kraft
Til Stormens stærke Vinger selv at lamme,
Kun han kan standse Bølgen i sin lil.
Saa gik det mig, jeg stod en Morgen aarle,
Og stirred mod de høie Taarne her,
Som snarlig skulde deres Toppe fjæle
I Askedyngen over Stadens Grus.
225Omkringet var jeg trindt af Vaabenbraget,
Og stundum hørte jeg Basunens Drøn,
Der øved sig til Stormen at forkynde.
Men pludselig Basunen tav, en Lyd
Sig kæmped frem til Øret fra det Fjerne:
Det var en Sang, ei som naar vore Skjalde
Opløfte Røsten, men ei heller spæd,
Som Torden gennem Nattergalens Strube
Høitidelig og smeltende tillige
Var denne Sang. Nysgerrig fløi mit Blik
Alt over bredden Vang, forundret saae
En Skare jeg fra Romaborg udgange,
Ei klædt i Brynje, men i hviden Lin,
Og festlig smykket, som til Offergilde,
Ei Vaaben havde nogen Mand i Haand;
Men Somme Bøger med ukendte Stave,
Hvoraf de sang med helligt Alvorsblik,
Og Andre Skaaler af det pure Guld,
Hvorfra en Duft langt sødere end Honning,
Opsteg i Hvirvler som en dunkel Sky,
Og dækked venligen de blotte Isser.
Ei veed jeg paa de Strængelege Navn,
Som her jeg hørte, men i deres Lyde
Gentoges Sangen paa saamangen Vis,
Og dog saa lig, at intet Ord udtrykker
Den Ligheds og Adskillighedens Eet.
226Herved jeg blev saa underlig tilmode,
Jeg sælsom sank tilbage i mig selv,
Og vaktes først, da for mig stod en Olding;
Hans Skæg var sidt, og mange Vintres Sne
Sig havde præget i de tynde Lokker,
Der som en Krands omglimrede hans Tinding;
Hans Aasyn var, som i de gamle Kvad
Os Baldurs tegnes, mildt og dog saa kraftigt,
At det mig vinkede saa venlig hid,
Og Foden dog ærbødig veeg tilbage,
Som om jeg frygted for, mit Aandepust
For urent var, til sig med hans at blande.
Han peged hen paa Solens lyse Kugle,
Der luende sig rulled op af Hav,
Han taled om en Gud som havde dannet
Det store Lys og hint det hele Rum,
Som gennemskinnes af dets klare Straaler;
Han taled, som En der havde reist
Igennem alle Verdner, alle Himle,
Og havde over dem sit høie Hjem,
Ei mellem Guder som med Mænd sig blande,

Og prøve Størke med en anden Magt;
Men hos en Høieste, som ei kan nævnes,
Og styrer Alting med sit lette Vink.
Fra denne Høihed steg han villig ned,
For alle Askurs Børn at ophente,
Som vilde renses ved hans Purpurblod
227Fra Jordens Smitte og til Himmelflugt
I Ydmyghed af ham sig Vinger laane.
Ei om sig selv, om En som nævnes Krist,
Han sagde det, men skuffed mig ei Sindet,
Det var ham selv. For denne Kristi Skyld
Han bød mig skaane Staden med dens Taarne;
Thi der, saa mæled han, hvor høie Spir
Sig løfte op mod Sky, forsamles Folket
At prise ham, som skabte lyse Sol,
Og Krist hans Væsens Billede paa Jorden;
Og seer du hist, saa lød endnu hans Tale,
Paa Taarnespidsene de gyldne Kors,
Alt paa et saadant taalte Kristus Pine
For dig og mig og for hver Mand paa Jord;
Formast dig ei mod disse Mindetegn,
Thi visselig de mægte dig at knuse.
Forundret stod jeg, sagte Læben hvisked
Om Odins Bud og Frygt for Odins Straf;
Men vredelig og haanlig Valhals Guder
Han nævned en afmægtig Djævleflok.
Forbittret greb min Skjald i Harpens Strænge,
Om Odins Magt han agtede et Kvad
Mod Gubbens Tale og hans Spot at sætte;
Men Harpen sank med hule Klagelyd
Og med det første Ord udaanded Skjalden
Sit sidste Suk, da vokste min Forundring,
228Og overvundet midt paa Seirens Mark
Jeg loved Oldingen at skaane Staden,
Og han til Løn mig gav hver gylden Skaal,
Og sin Velsignelse paa Reisen.